

Radca Prawny**INDYWIDUALNA INTERPRETACJA PODATKOWA**

Działając na podstawie art. 14j § 1 i § 3 w zw. z art. 14b § 1, art.14c i art.14k § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2020 r., poz. 1325 z późn. zm.) oraz art. 1 ust. 1 pkt 2 i art. 6 ust 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2020 r., poz. 1546 z późn. zm.) po rozpatrzeniu wniosku z dnia 19 października 2020 r. (data wpływu 23.10.2020 r.) o udzielenie pisemnej indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego w zakresie zaistniałego stanu faktycznego.

Uznaję, że stanowisko Wnioskodawcy w świetle przedstawionego opisu stanu faktycznego zdarzenia przyszłego, jest prawidłowe.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 19 października 2020 r. (data wpływu 23 października 2020 r.) Wnioskodawca zwrócił się o wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego w sprawie ustalenia „Czy Wnioskodawca jako pełnomocnik Klienta zobowiązany jest do zapłaty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa składanego komornikowi?”. Wnioskodawca oświadczył, że elementy stanu faktycznego objęte wnioskiem o wydanie interpretacji w dniu złożenia wniosku nie są przedmiotem toczącego się postępowania podatkowego, kontroli podatkowej, kontroli celno-skarbowej oraz że w tym zakresie sprawa nie została rozstrzygnięta co do jej istoty w decyzji lub postanowieniu organu podatkowego.

Wnioskodawca wskazał, że jest osobą fizyczną – radcą prawnym, który działając jako profesjonalny pełnomocnik, podejmuje się reprezentowania podmiotu gospodarczego (dalej jako: Klient) w sprawach związanych z windykacją przysługujących mu wierzytelności na etapie postępowania rozpoznawczego przed sądami powszechnymi oraz na etapie postępowania egzekucyjnego. Podstawą działań podejmowanych w imieniu Klienta przez wnioskodawcę jest pełnomocnictwo udzielone przez Klienta. W przypadku gdy właściwy sąd wyda nakaz zapłaty bądź wyrok (opatrzone klauzulą wykonalności na rzecz Klienta) wnioskodawca występuje do komornika z wnioskiem o wszczęcie egzekucji. Wraz z wnioskiem o wszczęcie egzekucji wnioskodawca przedkłada komornikowi pełnomocnictwo udzielone mu przez Klienta do reprezentowania go w sprawie.

W związku z wyżej wymienionym stanem faktycznym zwrócono się o odpowiedź na następujące pytanie:

„Czy Wnioskodawca, jako pełnomocnik jest zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od składanego komornikowi pełnomocnictwa?”

Poprzez wykładnię art. 1 ust. 1 pkt 2, oraz art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (tj. Dz. U. z 2020 r., poz. 1546 z późn. zm.; dalej: „ustawa o Opłacie”), w zw. z-art. 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (tj. Dz. U. z 2020 r., poz. 1575 z późn. zm.; dalej: „Kodeks postępowania cywilnego” lub „KPC”), w zw. z art. 5 § 2 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. kodeks postępowania administracyjnego (tj. Dz. U. z 2020-r., poz. 25 z późn. zm.; dalej: „kodeks postępowania administracyjnego” lub „KPA”), art. 2 oraz art. 3 ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 121 z późn. zm.; dalej jako: „Ustawa o komornikach z 2018 r.”).

Wnioskodawca przedstawił stanowisko w sprawie opisanego we wniosku stanu faktycznego dotyczącego zdarzenia przysłego. Zdaniem Wnioskodawcy pełnomocnik będący radcą prawnym lub adwokatem nie jest zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od składanego komornikowi pełnomocnictwa.

Uzasadniając Wnioskodawca wskazał na zamknięty katalog czynności, które podlegają opłacie skarbowej zawarty w art. 1 ustawy o opłacie skarbowej. Zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt 2 tej ustawy, opłacie skarbowej podlega złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury, albo jego odpisu, wypisu lub kopii:

1. w sprawie z zakresu administracji publicznej lub
2. w postępowaniu sądowym.

Zaznaczył również, iż przywołany przepis nie stanowi wyłącznej przesłanki dla określenia obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej. Istotne znaczenie ma również treść normy wynikającej z art. 6 ust 1. pkt 4 ustawy o opłacie skarbowej, która określa moment powstania obowiązku zapłaty opłaty skarbowej. W myśl powołanego przepisu niniejszy obowiązek powstaje wyłącznie z chwilą złożenia dokumentu pełnomocnictwa:

1. w organie administracji publicznej,
2. sądzie lub
3. podmiocie, o którym mowa w art. 1 ust 2 ustawy tj. podmiocie innym niż organ administracji rządowej i samorządowej wykonujący zadania z zakresu administracji publicznej.

W ocenie Wnioskodawcy nie ulega wątpliwości, iż postępowanie egzekucyjne, w ramach którego Wnioskodawca składa pełnomocnictwo nie jest postępowaniem z zakresu administracji publicznej ani postępowaniem sądowym, zaś komornik sądowy nie jest organem administracji publicznej, sądem czy też podmiotem innym niż organ administracji rządowej i samorządowej wykonującym zadania z zakresu administracji publicznej.

Najpierw Wnioskodawca wskazał na brak możliwości uznania komornika za organ administracji publicznej lub podmiot inny niż organ administracji rządowej i samorządowej wykonujący zadania z zakresu administracji publicznej.

I tak, na wstępie zaznaczył, iż postępowanie z zakresu administracji publicznej, jak wynika z art. 1 pkt 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, regulowane jest przez przepisy procedury administracyjnej, postępowanie egzekucyjne podlega zaś regulacji Kodeksu postępowania cywilnego. Teza ta potwierdzona została w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 16 września 2008 r., sygn. I SA/Gl 192/08, gdzie jednoznacznie stwierdzono, iż z oczywistych względów należy wykluczyć pogląd, iż sądowe postępowanie egzekucyjne może mieścić się w kategorii spraw z zakresu administracji publicznej. Stąd też za zasadny uznać należy wniosek, iż postępowanie egzekucyjne nie jest postępowaniem z zakresu administracji publicznej.

Nadto w art. 5 § 2 pkt 3 Kodeksu postępowania administracyjnego ustawodawca określił katalog podmiotów, które uprawnione są do prowadzenia postępowań z zakresu administracji publicznej, wskazując, że są to: ministrowie, centralne organy administracji rządowej, wojewodowie, działające w ich imieniu lub we własnym imieniu inne terenowe organy administracji rządowej (zespolonej i niezespolonej) oraz organy jednostek samorządu terytorialnego i inne organy i podmioty powołane do załatwiania spraw należących do właściwości tych organów w sprawach indywidualnych rozstrzyganych w drodze decyzji administracyjnych albo załatwianych milcząco. Nie sposób uznać ażeby komornik należał do którejkolwiek z kategorii podmiotów wymienionych w przywołanym przepisie.

Brak możliwości zakwalifikowania komornika jako podmiotu wykonującego zadania z zakresu administracji publicznej, innego niż organ administracji rządowej i samorządowej potwierdza również interpretacja ogólna Ministra Finansów z dnia 9 czerwca 2015 r. (sygn. PTI.050.1.2015.UU. 19) w zakresie opodatkowania podatkiem od towarów i usług czynności wykonywanych przez komorników sądowych, gdzie powołując się na orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wskazano, że (...) komornicy nie są związani z władzami publicznymi jako pracownicy, ponieważ nie są włączeni do administracji publicznej. Prowadzą działalność na własny rachunek i własną odpowiedzialność; mogą swobodnie, chociaż podlegają pewnym ograniczeniom prawnym, ustalać w jaki sposób będą wykonywać swoją pracę i sami otrzymują środki, z których pochodzą ich dochody".

Podsumowując Wnioskodawca wyszczególnił, iż na gruncie ustawy o opłacie skarbowej brak jest podstaw, aby uznać, że komornik jest organem administracji publicznej bądź też podmiotem wykonującym zadania z zakresu administracji publicznej innym niż organ administracji rządowej i samorządowej.

Dalej Wnioskodawca wskazał na brak możliwości uznania komornika za sąd, a prowadzonego przez niego postępowania egzekucyjnego za postępowanie sądowe.

Zgodnie z treścią art. 2 ust. 1 ustawy o komornikach z 2018 r. analogicznie jak pod rządami ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz.U. z 2018 r. poz. 1309 z późn. zm.; dalej: „ustawa o komornikach i egzekucji z 1997 r.”), komornik sądowy jest funkcjonariuszem publicznym przy sądzie rejonowym (art. 1 ustawy o komornikach i egzekucji z 1997 r.). Zdaniem Wnioskodawcy jest oczywistym, iż z powołanej regulacji wynika że komornik nie posiada statusu sądu. Podobnie na utożsamianie organu egzekucyjnego jakim jest komornik z sądem, nie pozwala ustawa

o opłacie skarbowej. W tym zakresie jednoznaczne stanowisko zajął Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie, który rozstrzygając kwestię statusu komornika w kontekście tej ustawy, w wyroku z dnia 8 lutego 2017 r. (sygn. I SA/Ol 927/16) wskazał, iż z prawnego konstytucyjnego punktu widzenia komornik jest organem władzy publicznej, i to nie tylko w znaczeniu funkcjonalnym, ale i podmiotowym. Jest on pomocniczym organem wymiaru sprawiedliwości, a w świetle przepisów prawa egzekucyjnego wyodrębnionym od sądu organem egzekucyjnym. W uwzględnieniu przepisów prawa administracyjnego komornik jest funkcjonariuszem publicznym działającym przy sądzie rejonowym. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie w swojej argumentacji przytoczył również stanowisko Trybunału Konstytucyjnego wyrażone w wyroku z dnia 12 kwietnia 2012 r. sygn. SK 21/11, gdzie Trybunał ten wprost wskazał, że komornik nie jest organem władzy sądowniczej - pomimo organizacyjnego i funkcjonalnego powiązania z władzą sądowniczą, komornicy nie są jednak organami tej władzy i nie sprawują wymiaru sprawiedliwości. Dalej Wojewódzki Sąd Administracyjny wskazuje, iż Komornicy przejęli wprawdzie część kompetencji władzy publicznej w zakresie możliwości prowadzenia egzekucji, jednakże nie jest to wystarczające do przyjęcia, iż są oni organem władzy publicznej czy też organem państwa. W konsekwencji, Wojewódzki Sąd Administracyjny uznał, iż komornik nie jest organem administracji publicznej ani sądem w rozumieniu przepisów ustawy o opłacie skarbowej.

Nadto, w wyroku z dnia 20 stycznia 2004 r. sygn. SK 26/03 Trybunał Konstytucyjny stwierdził, iż komornicy działają przy sądach rejonowych, nie wchodząc jednak w ich strukturę. Nie są też organem władzy sądowniczej (z uwagi na odmienność funkcji, nie polegającej na wymierzaniu sprawiedliwości - art. 175 ust. 1 Konstytucji). Trybunał podkreślił, iż komornicy są strukturą wyodrębnioną, wyposażoną we władztwo, o własnych kompetencjach.

Wnioskodawca wskazał także, że rozróżniając postępowanie sądowe i egzekucyjne podkreśla się, że postępowanie sądowe jest prowadzone przed sądem i przez sąd, podczas gdy postępowanie egzekucyjne może być prowadzone przez sąd i przez komornika jako organy egzekucyjne (zgodnie z regulacją art. 758 KPC). Sąd występuje w charakterze sądu egzekucyjnego, gdy przepis tak stanowi, komornik zaś występuje jako organ egzekucyjny prowadzący postępowanie egzekucyjne.

Wskazany powyżej pogląd podzielił również Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie w wyroku z dnia 26 maja 2017 r. sygn. I SA Lu/1052/16, utrzymując, iż użyte w art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłacie skarbowej sformułowanie złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa albo jego odpisu, wypisu lub kopii w postępowaniu sądowym nie obejmuje złożenia dokumentu pełnomocnictwa (w oryginale, odpisie, wypisie lub kopii) komornikowi w związku z prowadzoną przez niego egzekucją. Zdaniem Sądu, skoro przepisy art. 1 ust. 1 pkt 2 oraz art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o opłacie skarbowej zawierają regulację różnych aspektów powstania tego samego obowiązku podatkowego to winny one być analizowane łącznie. W konsekwencji, dla powstania rzeczonoż obowiazku istotne jest zarówno to, że złożenie dokumentu pełnomocnictwa ma nastąpić w postępowaniu sądowym, jak i to, że ma to mieć miejsce w sądzie.

Wnioskodawca zaznaczył również, iż przeciwko objęciu zakresem regulacji ustawy o opłacie skarbowej pełnomocnictw składanych komornikowi w postępowaniu egzekucyjnym przemawia nadto przepis art. 11 ust. 1 i 2 niniejszej ustawy. Nakłada on bowiem na podmioty, którym złożono dokument stwierdzający udzielenie pełnomocnictwa, obowiązek comiesięcznego, zbiorczego raportowania o przypadkach nieuiszczenia należnej opłaty

skarbowej do właściwych organów podatkowych. W katalogu podmiotów zobowiązanych do przekazywania takich informacji ustawodawca umieścił: sądy, organy administracji rządowej i samorządowej oraz podmioty inne niż organy administracji rządowej i samorządowej wykonujące zadania z zakresu administracji publicznej. W ocenie Wnioskodawcy nie budzi żadnej wątpliwości, iż komornik sądowy nie został objęty ustawowym obowiązkiem składania do organu podatkowego informacji zbiorczej o przypadkach nieuiszczenia opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Wnioskodawca wskazał również, iż takie stanowisko zaprezentował m.in. Burmistrz Grodziska Mazowieckiego w interpretacji indywidualnej z dnia 25 sierpnia 2016 r. (sygn. FN.EF.3130.1.2016.ET).

Podobnie, na mocy art. 8 ust. 5 ustawy o opłacie skarbowej, tylko sąd, organ administracji rządowej lub samorządowej albo podmiot inny niż organ administracji rządowej i samorządowej wykonujący zadania z zakresu administracji publicznej, są uprawnione do żądania przedłożenia im oryginału dowodu zapłaty opłaty skarbowej.

Zdaniem Wnioskodawcy mając na względzie zasadę racjonalnego działania ustawodawcy nie sposób uznać, ażeby w ramach jednego aktu prawnego konstruował on przepisy w sposób niekonsekwentny. Gdyby nawet hipotetycznie przyjąć, że na gruncie ustawy o opłacie skarbowej pod podjęciem postępowania sądowego mieści się również postępowanie egzekucyjne toczące się przed komornikiem sądowym, to rodzi się pytanie dlaczego ustawodawca nie nałożył na komornika obowiązku informowania właściwych organów podatkowych o braku zapłaty opłaty skarbowej przez podmiot do tego zobowiązany i nie umocował komornika do żądania przedłożenia oryginału dowodu uiszczenia tej opłaty w przypadku powzięcia wątpliwości co do zapłaty tej należności.

Na poparcie powyższej argumentacji, Wnioskodawca wskazał na utrwaloną linię interpretacyjną, o której mowa w art. 14n § 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2019 r. poz. 900 z późn. zm.; dalej jako: Ordynacja podatkowa), dotyczącą problematyki obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej od pełnomocnictwa złożonego komornikowi sądowemu, która była przedmiotem szeregu interpretacji indywidualnych. I tak, przykładowo, wskazał na interpretacje indywidualne wydane przez:

1. Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy z dnia 21.11.2019 r. sygn. COP-13.310.10.2019 .GWA, z dnia 28.10.2019 r. sygn. COP-13.310.1.2019.GWA, z dnia 03 października 2018 r. sygn. PE-10-OP.3130.42.2018.BPO, z dnia 27 lutego 2018 r. sygn. PE-10- OP.3130.91.2017.BPO, z dnia 04 marca 2016 r. sygn. PE-OP.3130.15.2016.BPO;
2. Prezydenta Miasta Krakowa z dnia 26 lipca 2016 r. sygn. PD-03-1.3130.8.1.2016.GK, z dnia 14 grudnia 2015 r. sygn. PD-01.3130.8.2.2015.GK;
3. Prezydenta Miasta Szczecina z dnia 8 października 2019 r. sygn. WPiOL-II.310.3.2019.EJ, WPiOL-II.310.1.2019.EJ; z dnia 25 lipca 2016 r. sygn. WPiOL-II.310.1.2016.LR;
4. Prezydenta Miasta Katowice z dnia 26 sierpnia 2016 r. sygn. PO-III.310.28.2016.BT; z dnia 2 stycznia 2020 r., sygn. EO-III.310.33.2019.BT,
5. Prezydenta Miasta Łodzi z dnia 10 sierpnia 2016 r. sygn. DFP-Fn-XI.310.2.2016;

6. Prezydenta Miasta Wrocławia z dnia 26 sierpnia 2016 r. sygn. WPO-KP.310.9.2016.KD,
7. Prezydenta Miasta Torunia z dnia 22 listopada 2019 r. sygn. WPiW.310.17.2019.WS, .
8. Burmistrza _Grodziska Mazowieckiego z dnia 25 sierpnia 2016 r. · sygn. FN.EF.3130.1.2016.ET

które potwierdzają stanowisko prezentowane przez Wnioskodawcę, że pełnomocnik (w tym również pełnomocnik substytucyjny) nie jest zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od składanego komornikowi pełnomocnictwa.

Jak wynika z treści przywołanych powyżej interpretacji, wnioskodawcy, opisując stan faktyczny, wskazywali, iż ich umocowanie wynikało z pełnomocnictwa ogólnego do działania na etapie postępowania sądowego i egzekucyjnego i było ono składane komornikowi w postępowaniu egzekucyjnym, przy czym dla postępowań sądowych prowadzonych w ramach Elektronicznego Postępowania Upominawczego, komornik był pierwszym organem, przed którym pełnomocnictwo zostało złożone. Tym samym kluczowe znaczenie dla treści wydanych interpretacji indywidualnych miał sam fakt składania pełnomocnictwa na etapie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez komornika, który jak wykazano powyżej, nie należy do kręgu podmiotów, z którymi ustawa o opłacie skarbowej wiąże obowiązek uiszczenia opłaty skarbowej w związku ze złożeniem pełnomocnictwa (jego odpisu, wypisu lub kopii).

Nadto Wnioskodawca, nie mając wątpliwości co do stawianej we wniosku tezy, iż komornik nie został objęty podmiotowo zakresem ustawy o opłacie skarbowej, z ostrożności procesowej wskazał na ogólną zasadę prawa podatkowego in dubio pro tributario, która w myśl art. 2a Ordynacji podatkowej oznacza, że nie dające się usunąć wątpliwości co do treści przepisów prawa podatkowego rozstrzyga się na korzyść podatnika. Realizacja tej zasady ma na celu zwiększenie ochrony podatnika, tak aby nie ponosił on negatywnych konsekwencji związanych z funkcjonowaniem wadliwych (również z uwagi na ich nieczytelność lub niespójność) przepisów prawa.

Reasumując, Wnioskodawca stoi na stanowisku, iż zarówno wykładnia przepisów ustawy o opłacie skarbowej, jak i dotychczasowy dorobek orzecniczy sądów administracyjnych oraz organów podatkowych w zakresie wydawanych przez nich interpretacji indywidualnych, w ocenie Wnioskodawcy w sposób jednoznaczny potwierdza tezę, iż w przypadku przedłożenia pełnomocnictwa przed komornikiem sądowym, nawet w przypadku gdy jest to pierwszy moment złożenia tego pełnomocnictwa w sprawie, pełnomocnictwo takie nie podlega opłacie, o której mowa w ustawie o opłacie skarbowej.

Wobec obowiązujących przepisów prawnych regulujących opłatę skarbową oraz postępowanie cywilne i postępowanie administracyjne jak również mając na uwadze dotychczasowy dorobek prawny nie można uznać komornika za organ administracji publicznej, sąd lub podmiot, o czym mówi w art. 1 ust 2 ustawy o opłacie skarbowej tj. podmiot inny niż organ administracji rządowej i samorządowej wykonujący zadania z zakresu administracji publicznej co skutkowałoby obowiązkiem dokonania opłaty skarbowej od pełnomocnictwa złożonego u komornika przez profesjonalnego pełnomocnika, który podjąłby się reprezentowania podmiotu gospodarczego w sprawach związanych z windykacją przysługujących mu wierzytelności na etapie postępowania egzekucyjnego.

W świetle przedstawionego we wniosku stanu faktycznego należy uznać, że Wnioskodawca nie jest zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od składanego komornikowi pełnomocnictwa.

Na podstawie art. 14c § 1 Ordynacji podatkowej organ odstąpił od uzasadnienia prawnego oceny stanowiska Wnioskodawcy, uznając że stanowisko Wnioskodawcy jest prawidłowe w pełnym zakresie.

Na niniejszą interpretację podatkową zgodnie z art. 14c § 3 Ordynacji podatkowej przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie, złożona za pośrednictwem Prezydenta Miasta Biała Podlaska na adres: Referat Podatków i Opłat Lokalnych Urzędu Miasta Biała Podlaska ul. Marszałka Józefa Piłsudskiego 3, 21-500 Biała Podlaska. Termin na wniesienie skargi wynosi 30 dni od dnia doręczenia stronie pisemnej interpretacji przepisów prawa.

Otrzymują:

1. Radca Prawny

2. a/a